

Sygn. akt I CSK 4134/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa S. w R.
przeciwko B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 6 sierpnia 2021 r., sygn. akt VII AGa 2207/18,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód S. w R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 6 sierpnia 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne: Czy w świetle art. 356 § 2 k.c. świadczenie spełnione w celu zawarcia przyszłej umowy z nowym kontrahentem, może stanowić spłatę cudzego długu – tj. podmiotu zobowiązanego wobec kontrahenta – podczas gdy świadczący pozostaje w błędnym mniemaniu o nienależności świadczenia celem nawiązania współpracy z kontrahentem?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie

może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Po pierwsze, sformułowane przez pozwanego zagadnienie nie ma charakteru uniwersalnego, o czym przekonuje jego szczegółowość i silne powiązanie z konkretnym stanem faktycznym, na co wskazuje sam skarżący w pkt 1.3. skargi kasacyjnej (k. 4). Oznacza to, że znaczenie tego zagadnienia nie wykracza poza niniejszą sprawę, a ma jedynie za zadanie uzyskanie oceny trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia. Innymi słowy, wątpliwość skarżącego nie dotyczy wykładni art. 365 § 2 k.c., ale kwalifikacji świadczenia spełnionego przez powoda w konkretnych okolicznościach.

Po drugie, z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynika, aby w zakresie przedstawionego zagadnienia prawnego istniały w orzecznictwie lub doktrynie wątpliwości ani możliwe do przyjęcia rozbieżne interpretacje prawne. Uzasadnienie w tym zakresie ogranicza się w zasadzie do jednego akapitu (k. 4-5 skargi kasacyjnej), luźno powiązanego z art. 365 § 2 k.c. W skardze nie ma więc w ogóle pogłębionej argumentacji dotyczącej sformułowanego zagadnienia prawnego.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

